

Рим утврђује виђење — број пет

*Разоткривање поновљених пророчких спорова у адвентизму:
разумевање насилника из твога народа*

Jeff Pippenger
2024-08-09

У претходном чланку, идентификовали смо шест пророчких линија спорења које су се појавиле у историји адвентизма, од милеритског временског раздобља па све до данашњег дана. Тврдим да су прво и последње спорење о „разбојницима народа твога“ у четрнаестом стиху једанаестог поглавља Данила пророчки истоветни. Милерити су разумели да су „разбојници“ Рим, а протестанти су учили да су „разбојници“ сиријски цар по имену Антиох Епифан.

И у то време многи ће устати против цара јужнога; и насилници из твога народа узвисиће се да утврде виђење; али ће пасти. Данило 11:14.

Почев од десетог стиха, па све до петнаестог, представљен је рат између царстава Египта и Сирије. Египат је у овом одломку цар југа, а сиријски цар је представљен као цар севера. Десети стих означава оно што историчари називају почетком Четвртог сиријског рата 219. године пре Христа; стихови једанаести и дванаести представљају битку код Рафије 217. године пре Христа и њене последице. Потом стихови од тринаестог до петнаестог означавају битку код Панијума 200. године пре Христа. У стиховима од десетог до петнаестог сиријски цар је Antiochus Magnus, владар Селеукидског царства.

Десети стих представља историју када Антиох Велики започиње рат да би повратио територију која је годинама раније била одузета од Селеукидског царства. У том стиху он поново задобија изгубљену територију 219. године пре Христа, али привремено обуставља своје нартаје и настоји да поново окупи своју војну снагу. Поново је успоставио власт над изгубљеном територијом и стигао све до границе Египта, јужног царства којим је владала династија Птоlemeја. Између 219. и 217. године пре Христа, и цар југа и цар севера правили су планове за предстојећу битку код Рафије.

Битка код Рафије одиграла се 217. године пре Христа, и јужно царство Египта, којим је владао Птоlemeј, однело је победу над сиријским царем Антиохом Великим, царем севера у пророчком одломку. Затим, у стиховима тринаестом до петнаестом, седамнаест година касније, 200. године пре Христа, Антиох Велики, који је до тада склопио савез са Филипом Македонским, ступио је у бој са Египтом у бици код Панијума. Јужно царство Египта тада је имало дете-цара од пет или шест година, и Антиох Велики и Филип нису могли одолети да не искористе малолетног цара Египта, и Антиох Велики је однео победу у бици код Панијума. Три стиха која представљају битку код Панијума садрже четрнаести стих, у коме се у пророчко приповедање уводи нова сила.

Разбојници твога народа јесу сила различита од египатског цара југа, или селевкидског цара севера, или Филипа, македонског владара. Милерити су препознали да је Рим разбојници твога народа. Једна од хебрејских коренских речи која се преводи као „разбојници“ значи рушилац. Пагански Рим је у пророштву представљен као сила која ће разбити у комаде.

После тога видех у ноћним виђењима, и гле, четврта звер, страшна и ужасна, и силна веома; и имаше велике гвоздене зубе: прождирала је и ломила у комаде, а остатак газила ногама својим; и разликоваше се од свих звери које беху пре ње; и имаше десет рогова. Данило 7:7.

Када Урија Смит коментарише разбојнике, он цитира једног историчара који истиче да разбојници представљају рушитеље.

„Сада се уводи нова сила — ‘разбојници твога народа’; дословно, каже епископ Њутн, ‘они који ломе твој народ.’ Далеко, на обалама Тибра, једно се царство хранило славољубивим намерама и мрачним замислима. У почетку мало и слабо, расло је задивљујућом брзином у снази и крепости, опрезно пружајући се тамо-амо да окуша своју моћ и испита снагу своје ратничке мишице, док, свесно своје силе, није смело подигло главу међу народима земље и непобедивом руком приграбило кормило њихових послова. Од тада име Рима стоји на страницама историје, предодређено да кроз дуге векове управља пословима света и врши моћан утицај међу народима све до краја времена.

„Рим проговори; и Сирија и Македонија убрзо увидеше да се мења лик њиховог сна. Римљани су се умешали у корист младога цара Египта, решени да га заштите од пропасти коју су смислили Антиох и Филип. То је било 200. године пре Христа, и било је то једно од првих важних мешања Римљана у послове Сирије и Египта.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 257.

Предсказање изложено у тим стиховима испунило се у приближно двадесет година, од 219. године пре Христа до 200. године пре Христа, али пророци више говоре о последњим данима него о данима у којима су живели.

„Сваки од древних пророка говорио је мање за своје време него за наше, тако да је њихово прорицање на снази за нас. ‘А ово им се све догађаше за пример, а написано је за поуку нама, на које дођоше последња времена света.’ 1. Коринћанима 10:11. ‘Не њима самима, него нама служажу оним што вам је сада јављено преко оних који вам проповедише јеванђеље Духом Светим посланим с неба; у што анђели желе завирити.’ 1. Петрова 1:12....”

„Библија је сабрала и за ову последњу генерацију сачувала своја блага. Сви велики догађаји и свечани поступци старозаветне историје понављали су се, и понављају се, у цркви у овим последњим данима.“ *Selected Messages*, књига 3, 338, 339.

Иако Данило није живео у двадесетогодишњем временском раздобљу које разматрамо, надахнуће кроз списе сестре Вајт обавештава нас да ће се велики део историје забележене у једанаестој глави Данила поновити у коначном испуњењу једанаесте главе Данила.

„Немамо времена за губљење. Пред нама су тешка времена. Свет је узбуркан духом рата. Ускоро ће се одиграти призори невоље о којима је говорено у пророштвима. Пророштво у једанаестој глави Данила готово је достигло своје потпуно испуњење. Много од историје која се одиграла у испуњењу овог пророштва поновиће се.“ Manuscript Releases, број 13, 394.

Стихови од десетог до петнаестог у једанаестој глави Данила представљају историју последњих дана која води до ускоро долазећег закона о недељи, јер шеснаести стих указује на време када је Рим, по први пут, освојио „славну земљу“.

Него онај који дође на њега чиниће по својој вољи, и нико неће опстати пред њим; и стајаће у славној земљи, која ће његовом руком бити уништена. Данило 11:16.

Данило у својим списима двапут употребљава израз „славна земља“. Први пут у шеснаестом стиху, када је дословни пагански Рим освојио дословну славну земљу Јудину.

„Иако Египат није могао да се одржи пред Антиохом, царем севера, ни Антиох није могао да се одржи пред Римљанима, који су сада дошли против њега. Ниједно царство више није било у стању да се одупре овој сили у успону. Сирија је била освојена и придодата Римском царству када је Помпеј, 65. год. пре Хр., лишио Антиоха Азијатика његовихседа и свео Сирију на римску провинцију.“

„Иста сила је такође требало да стане у Светој земљи и да је прождре. Рим је ступио у везу са Божјим народом, Јеврејима, савезом, 162. године пре Христа, од ког датума заузима истакнуто место у пророчком календару. Ипак, он није стекао власт над Јудејом стварним освајањем све до 63. године пре Христа; а потом на следећи начин.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

Други стих у којем Данило употребљава израз „славна земља“ налази се у четрдесет првом стиху.

И ући ће и у славну земљу, и многе ће земље бити оборене; али ове ће се избавити из његове руке: Едом и Моав и главнина синова Амонових. Данило 11:41.

Четрдесет први стих, наравно, следи после четрдесетог стиха, а четрдесети стих почиње речима: „и у време свршетка“. У Великој борби, сестра Вајт поистовећује 1798. годину са „временом свршетка“, тако да четрдесет први стих указује на историју која следи након времена свршетка, 1798. године.

„А у време краја, каже пророк, „многи ће претраживати, и знање ће се умножити.“ Данило 12:4.... Од 1798. године књига пророка Данила је отворена, знање о пророштвима се умножило, и многи су објављивали свечану вест о блиском суду.“ Велика борба, 356.

Славна земља из четрдесет првог стиха није дословна древна Јуда из старине, већ духовна савремена Јуда. Сједињене Америчке Државе јесу духовна савремена Јуда, а четрдесет први стих указује на ускоро долазећи недељни закон у Сједињеним Америчким Државама.

Али није најпре оно што је духовно, него оно што је природно; а потом оно што је духовно. 1. Коринћанима 15:46.

Тај закон о недељи приказан је у шеснаестом стиху, јер „велики део историје која се одиграла“ у испуњењу једанаесте главе Данила треба да се понови. Стихови од десетог до петнаестог у последњим данима представљају историју која претходи закону о недељи и води ка њему.

Цар са севера у тих пет стихова, као и цар са југа, који су били испуњени у Селеукидском цару Антиоку Великом и египатским царевима Птолемејског царства, представљају праслике сила које су у средишту историје што води ка ускоро долазећем закону о недељи. Ови стихови поистовећују историју покрета сто четрдесет и четири хиљаде, јер десети стих означава слом Совјетског Савеза 1989. године, а шеснаести ускоро долазећи закон о недељи.

Христос наглашава ове стихове доводећи у везу десети стих са четрдесетим, а шеснаести стих са четрдесет првим. Непосредно упућивање на дословну славну земљу, која представља праслику духовне славне земље из четрдесет првог стиха, налази се на крају ових шест стихова, док је десети стих њихов почетак.

Као што се Христос постарао да шеснаести стих буде у непосредној вези са четрдесет првим стихом, тако је и десети стих у непосредној вези са четрдесетим стихом. Израз у десетом стиху „прелити се и проћи“ истоветан је јеврејски израз који је у четрдесетом стиху преведен као „прелити се и прећи преко“. Тај израз се у Писму налази још само на једном месту, али је преведен нешто друкчије него у десетом и четрдесетом стиху. Ипак, то је исти јеврејски израз.

И проћи ће кроз Јуду; наваљиваће и преливаће се, доћи ће чак до грла; и раширеност његових крила испуниће ширину земље твоје, о Имануиле. Исаија 8:8.

Исаијино „преплатиће и прећи ће“ исто је што и „преплатиће и проћи ће“ у десетом стиху, и „преплатиће и прећи ће“ у четрдесетом стиху. И више од тога, сваки од та три стиха описује напад цара са севера на цара са југа. У Исаији је северни цар Асирије, Сенахирим, нападао Јуду, јужно царство Израела. У десетом стиху Антиох Велики, северни цар Селеукидског царства, нападао је јужно царство Египта. У четрдесетом стиху цар са севера, папска сила, која је на почетку четрдесетог стиха задобила смртоносну рану, нападао је јужну атеистичку силу Совјетског Савеза. Сваки стих представља исту пророчку структуру сукоба између царева са севера и југа, и у сваком стиху северни цар „преплављује и прелази“.

Исаијино сведочанство и десети стих обоје указују на то да, када северни цар нападне, он стаје пре него што уђе у престоницу јужног царства. Сенахирим је довео свој рат до зидина Јерусалима, и не даље. Године 219. пре н. е., Антиох Велики дошао је до границе Египта и зауставио се. Затим је изгубио битку код Рафије, која се одиграла две године касније, 217. пре н. е. Сенахирим је дошао до зидина Јерусалима и изгубио битку када је Бог интервенисао.

Зато овако говори Господ за цара асирског: Неће ући у овај град, нити ће тамо одапети стрелу, нити ће пред њега доћи са штитом, нити ће подићи насип против њега. Путем којим је дошао, истим ће се и вратити, а у овај град неће ући, говори Господ. Јер ћу бранити овај град, да га спасем, ради себе самога и ради Давида, слуге својега. И догоди се те ноћи да изиђе анђео Господњи и поби у логору асирском сто осамдесет и пет хиљада; и када уранише ујутру, гле, све сами мртви лешеви. Тада Сенахирим, цар асирски, отиде, и врати се, и настани се у Ниневији. И догоди се, кад се клањао у дому Нисроха, бога својега, да га Адрамелех и Саресар, синови његови, ударише мачем; а они утекоше у земљу Јерменију. И Асардан, син његов, зацари се место њега. 2. о царевима 19:32–37.

Године 1989. цар севера одувао је Совјетски Савез, али није надвладао престоницу Совјетског Савеза. Русија је остала да стоји. Следећа битка, предочена у стиховима једанаест и дванаест, била је битка код Рафије, која је такође била предочена свргавањем Сенахиримове војске и његовом потоњом смрћу, што указује на победу јужног цара, који је био Јуда у сведочанству о Сенахириму, а Рафија у сведочанству о Антиоху Великом.

Десети стих пружа непосредну везу са четрдесетим стихом, а шеснаести стих пружа непосредну везу са четрдесет првим стихом. Стихови од десетог до шеснаестог представљају историју од 1989. године до недељног закона. Тај стих представља скривену историју у четрдесетом стиху, која почиње распадом Совјетског Савеза 1989. године и траје све до недељног закона. Десети стих такође непосредно повезује „седам времена“ из 3. Мојсијеве двадесет шесте главе са скривеном историјом, али та линија истине је изван онога што овде излажемо.

У милеритској историји догодила се прва од шест главних расправа унутар адвентизма у вези са исправним поистовећивањем Рима, и тицала се тога кога представљају разбојници из четрнаестог стиха. Протестанти су сматрали да они представљају Антиоха Епифана, а милерити су их поистоветили са Римом. У последњој расправи у оквиру адвентизма у вези са исправним поистовећивањем Рима такође је реч о разбојницима из четрнаестог стиха. Једна група, коју представљају милерити, заступа темељно разумевање милерита, које је одобрио Дух пророштва.

„Видела сам да је карту из 1843. године управљала рука Господња, и да је не треба мењати; да су бројеви били онакви какве је Он хтео; да је Његова рука била над њима и сакрила грешку у неким од бројки, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.“ Early Writings, 74.

Ta sveta karta označava tu kontroverzu napomenom iz 164. godine pre Hrista.

„164. Смрт Антиоха Епифана, који, наравно, није устао против Кнеза над кнезовима, будући да је био мртав већ 164 године пре него што се Кнез над кнезовима родио.“

Указивање на ту расправу на светој карти представља једину истину приказану на светој карти која није заснована на пророчком одломку из Божје Речи. Тиме се обележава један међаш, не библијске историје, него адвентне историје, и „не треба га мењати“, јер та

расправа показује како се успоставља пророчка визија. Одбацити ту темељну истину значи истовремено одбацити ауторитет потврде Свете карте од стране Духа пророштва.

„Сама последња Сотонина обмана биће да учини без дејства сведочанство Духа Божјег. ‘Где нема утваре, пропада народ’ (Приче 29:18). Сотона ће довитљиво деловати, на различите начине и посредством различитих оруђа, да поколеба поверење Божјег народа остатка у истинито сведочанство. Увешће лажне визије да би завео, и помешаће лажно са истинитим, те ће тако згадити људе да ће све што носи име визија сматрати неком врстом фанатизма; али искрене душе, упоређујући лажно и истинито, биће оспособљене да разликују једно од другог.“ Selected Messages, књ. 2, 78.

Последња борба „насилника из твога народа“ иста је као и прва, а без разумевања симбола који утврђује виђење, „народ гине“. Они „гину“ зато што „обеснажују сведочанство Духа Божјег“.

Друга група тврди да су Сједињене Државе представљене као насилници из четрнаестог стиха. Та група није у стању или није вољна да увиди да Антиох Велики у стиховима од десетог до петнаестог представља Сједињене Државе. Као што су протестанти у милеритској историји тврдили да су насилници били Антиох, тако и група која није вољна да увиди то поистовећује насилнике са силом (Сједињеним Државама) која је предочена Антиохом.

Сенахиримов напад на Јуду, који је допро до престонице, Јерусалима, и који је доживео неуспех, предводио је Сенахиримов војсковођа, Рапсак.

Зато сада, молим те, дај залог господару мојему, цару асирском, па ћу ти дати две хиљаде коња, ако си кадар са своје стране да поставиш јахаче на њих. Како ћеш онда одбити и лице једнога војводе, најмањег од слугу господара мојега, а уздаш се у Египат ради кола и коњаника? Еда ли сам сада без Господа дошао на ово место да га затрем? Господ ми је рекао: Иди на ту земљу и затри је. Тада рекоше Елијаким, син Хелкијин, и Севна и Иоах, Рапсаку: Говори, молимо те, слугама својим сирским језиком, јер га разумемо; и не говори с нама јудејским језиком на уши народу који је на зиду. Али Рапсак им рече: Зар је мене господар мој послао к твоме господару и к теби да говорим ове речи? Није ли ме послао људима који седе на зиду, да с вама једу своју нечистоту и пију своју мокраћу? Тада Рапсак стаде и повика иза гласа јудејским језиком, и проговори говорећи: Чујте реч великога цара, цара асирскога. 2. О царевима 18:23–28.

Рабсак је износио не своје речи, већ речи Сенахирима, цара асирског. У Данилу 11,40 цар севера је папска сила која је у време краја, 1798. године, примила смртоносну рану од атеистичке Француске, јужног цара. У том стиху цар севера на крају узвраћа ударац и преплављује јужно царство (СССР) 1989. године. Када је цар севера извршио то дело, довео је са собом „кола, и коњанике, и многе лађе“. „Кола и коњаници“ представљају војну силу, а „лађе“ представљају економску моћ. Ти симболи поистовећују Сједињене Америчке Државе као посредничку војску папског Рима у победи из 1989. године, као што је то предочено у лику Рабсака. Антиох Велики у стиховима 10 до 15 представља Сједињене Државе, и како је

Вилијам Милер исправно уочио да реч „и“ у стиху 14 успоставља нову силу која ступа у пророчки наратив, „разбојници“ морају представљати силу различиту било од птоlemeјских царева југа, било од Антиоха, цара севера, било од Филипа Македонског.

„Цар јужни, у овом стиху, без икакве сумње, значи цар Египта; али шта значи израз разбојници твога народа, за неке можда још увек остаје недоумица. Да то не може значити Антиоха, нити било ког цара Сирије, јасно је; јер је анђеоски у више претходних стихова говорио о том народу, а сада каже: ‘и разбојници твога народа’, итд., очигледно указујући на неки други народ. Признаћу да је Антиох можда заиста плачкао Јевреје; али како би то могло ‘утврдити виђење’, када се о Антиоку нигде у виђењу не говори као о ономе који чини било какво дело те врсте; јер је он припадао ономе што се у виђењу назива грчким царством. Опет, ‘утврдити виђење’ мора значити учинити га извесним, потпуним, или га испунити.” William Miller, Miller’s Works, Lecture 6, 89.

„Антиох“ је било име које су изабрали многи цареви сиријског Селеукидског царства. Оснивач тог царства био је Селеук Никатор, а целокупан списак селеукидских царева обухватао је негде између двадесет шест и тридесет владара. Многи од тих царева изабрали су име „Антиох“, као што и многе папе, када буду изабране за папе, узимају престоно име. Све папе су „антихрист“, што значи „против Христа“. Реч „анти“ значи „против“. Као антихристи, оне су узеле име свога духовног праоца, који је Сатана. И Сатана и папе у надахнућу су означени као антихрист.

„Одлучност антихриста да спроведе побуну коју је започео на небу наставиће да делује у синовима непослушности.“ Testimonies, volume 9, 230.

Папа је представник Сатане, те су стога и он и Сатана против Христа, и зато су „антихрист“. Они бирају име када преузимају положај папе и постају Сатанин земаљски представник.

„Да би обезбедила световне добитке и почести, црква је била наведена да тражи наклоност и подршку великих људи на земљи; и пошто је тако одбацила Христа, била је наведена да искаже оданост представнику Сотоне — епископу Рима.” Велика борба, 50.

По делима њиховим познаћете их, а папе настављају исто дело као и Сатана.

„Преко римског папе исто дело се овде на земљи наставља као што се вршило у небеским дворовима пре изгнања кнеза таме. Сатана је настојао да измени Божји закон на небу и да му придода сопствени амандман. Узвисио је сопствени суд изнад суда свога Творца и поставио своју вољу изнад воље Јехове, те је тиме, у ствари, објавио да је Бог погрешив. Папа такође иде истим путем и, полажући право на непогрешивост за себе, настоји да прилагоди Божји закон својим сопственим схватањима, мислећи да је у стању да исправи грешке које, по своме мишљењу, види у уредбама и заповестима Господа неба и земље. Он, у ствари, говори свету: Даћу вам боље законе од Јеховиних. Каква је то увреда Богу небескоме!“ Signs of the Times, November 19, 1894.

Иако је Селеук Никатор основао Селеукидско царство, многи од потоњих краљева изабрали су име „Антиох“, у част не Селеука, него његовог оца. Селеуков отац, Антиох, био је племић и војсковођа у служби краља Филипа II Македонског, који је био отац Александра

Великог. Овај племићки статус и војничко порекло помогли су да се постави темељ за Селеукову сопствену истакнуту улогу и његов потоњи успон на власт после смрти Александра Великог.

Селеуково царство било је утврђено када је он преузео власт над три од четири области Александровог царства. И Рим осваја три географске силе како би преузео власт и постао цар севера. Када је Селеук обезбедио исток, запад и север, у историјском наративу постао је цар севера, а његова престоница био је град Вавилон. Многи од потоњих царева бирали су име „Антиох“ када су ступали на северни престо, како би одали почаст свом политичком претходнику. Паралела се лако уочава, ако желите да је видите. Ако не желите, нећете.

Име „Антиох“ (Ἀντίοχος на грчком) потиче од грчких елемената „anti“ (у значењу „против“ или „насупротив“) и „osheo“ (у значењу „чврсто држати“ или „одржавати“). Северни цареви су бирали то име да би одржали своје политичко наслеђе са оцем, управо као што антихрист (папе) бира имена када почиње да влада. Као што су папе представници свога оца, ђавола, тако и Антиоси Сиријског царства представљају типске представнике свога оца. У овој примени Антиох представља опуномоћеника свога оца. Опуномоћеник папске силе 1989. године биле су Сједињене Америчке Државе, а секуларно сведочанство потврђује однос између антихриста, папе Јована Павла II, и Роналда Регана у њиховом делу обарања бившег Совјетског Савеза.

У стиховима од десетог до шеснаестог, први и последњи стих садрже непосредне упуте на четрдесети и четрдесет први стих. Десети стих непосредно представља четрдесети стих. Шеснаести стих непосредно представља четрдесет први стих. Ови стихови представљају део Даниловог пророчанства који се односи на последње дане.

„Књига која је била запечаћена није била књига Откривења, него онај део Даниловог пророштва који се односио на последње дане. Писмо каже: ‘А ти, Данило, затвори ове речи и запечати књигу до последњег времена; многи ће претраживати, и знање ће се умножити’ (Данило 12:4). Када је књига била отворена, дат је проглас: ‘Времена више неће бити.’ (Види Откривење 10:6.) Књига Данилова сада је распечаћена, и откривење које је Христос дао Јовану треба да дође свим становницима земље. Умножавањем знања народ треба да буде припремљен да опстане у последњим данима....“

„У поруци првог анђела људи се позивају да се поклоне Богу, нашем Творцу, који је створио свет и све што је у њему. Они су одали пошту једној установи папства, чинећи без дејства закон Јеховин, али на овом предмету треба да дође до умножења знања.“
Selected Messages, књ. 2, 105, 106.

У време краја, 1989. године, последњих шест стихова једанаестог поглавља Данила представљају „део Даниловог пророштва који се односио на последње дане“. То је било препознато када је тај део тада био отпечаћен, и то отпечаћење је довело до умножавања знања о „успостављању папства, које је учинило без дејства закон Јеховин“. Алфа и Омега увек приказује крај почетком, а процес испитивања који је започео 1989. године био је осмишљен да произведе две класе поклоника.

И рече: Иди својим путем, Данило; јер су ове речи затворене и запечаћене до времена свршетка. Многи ће се очистити, и убелити, и бити кушани; а безбожници ће безбожно чинити; и нико од безбожника неће разумети; али ће разумни разумети. Данило 12:9, 10.

Сада се налазимо у завршном раздобљу тог процеса испитивања, јер се спор о разбојницима с почетка адвентизма сада понавља. Поистоветити разбојнике са Сједињеним Државама значи поистоветити Антиоха са разбојницима. То је истоветан спор милерита и протестаната.

На крају процеса испитивања, као и на почетку процеса испитивања, који је започео 1989. године, Лав из племена Јудина скида печат са „оног дела Даниловог пророштва који се односио на последње дане“. Године 1989. то је било последњих шест стихова једанаестог поглавља Данила, а на крају је то скривена историја четрдесетог стиха, која је предочена у стиховима од десетог до шеснаестог.

У наредним чланцима наставићемо разматрање шест линија спорова у историји адвентизма. Прва од тих шест спорова илуструје последњи од тих шест спорова. Користићемо први и последњи спор да бисмо преклопили остала четири спора док будемо излагали елементе који су укључени у настојања непријатеља праведности да спречи Божји народ да исправно разлучује „виђење“, које је утврђено симболом Рима.

„Ако не разумемо важност тренутака који брзо прелазе у вечност, и не припремимо се да опстанемо у велики дан Божји, бићемо неверни управитељи. Стражар треба да зна које је доба ноћи. Све је сада обавијено свечаном озбиљношћу коју сви који верују истину за ово време треба да увиде. Они треба да поступају с обзиром на дан Божји. Судови Божји само што се не излију на свет, и потребно је да се припремамо за тај велики дан.“

„Наше време је драгоцено. Имамо још само неколико, врло мало дана времена милости у којима треба да се припремимо за будући, бесмртни живот. Немамо времена које бисмо могли трошити на насумичне поступке. Требало би да се бојимо да само површно прелазимо преко речи Божје.“ Сведочанства, књига 6, 407.